

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/70/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618200881
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7618200881.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členiek JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobcu L. U. Z., O. XX.X.XXXX, V. F. X., M. XXX/XX, proti žalovanej U. U. Z., O. XX.XX.XXXX, V. F., K. M. XXXX/X, o vyporiadanie BSM, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 12. novembra 2019 č.k. 16C/7/2018-492 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom:

I/ určil, že z vecí, ktoré mali žalobca a žalovaná v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov pripadajú:

- žalobcovi do jeho výlučného vlastníctva v podiele 1/1 (t.j. v celku): osobné motorové vozidlo zn. Nissan Note - VIN SJNFAAE11U2120738, horský bicykel zn. Kellys, notebook Lenovo,

- žalovanej do jej výlučného vlastníctva v podiele 1/1 (t.j. v celku): a) nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území F., Obec Smižany, a to stavba rodinného domu stojaca na parcele registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape, ako parcela č. 1663/311 a pozemok - parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, ako parcela č. 1663/311 vo výmere 653 m², Druh pozemku: Orná pôda, zapísaná na Liste vlastníctva č. XXXX vedenom Okresným úradom Spišská Nová Ves, odborom katastrálnym, b) kožená sedacia súprava nachádzajúca sa v obývačke bytu krémovo-bielej farby, pozostávajúca z troch komponentov a to jedného gauča a dvoch kresiel, komoda v obývacej izbe bytu tmavohnedej farby z masívnej drevotriesky, konferenčný stolík v obývacej izbe bytu, stolík pod televízor v obývacej izbe bytu, knihovnička v obývacej izbe bytu, príborník dvojdvierový presklenený svetlej farby z drevotriesky v obývacej izbe bytu, nábytok v spálni bytu pozostávajúci z manželskej postele s matracmi, trojdverovej skrine a dvoch nočných stolíkov, to všetko vyrobené z masívu borovice farby „červený smrek“ a z komody, z drevotriesky tmavšej farby, televízor zn. Panasonic čiernej farby, domáce kino zn. Panasonic striebornej farby pozostávajúce z dvoch veľkých reproduktorov a jedného menšieho s prehrávačom na prehrávanie DVD, ako aj CD diskov, fotoaparát Pentax Optio 50 L striebornej farby, kamera zn. JVC 30 GB červenej farby, nábytok v detskej izbe v byte svetlý z drevotriesky pozostávajúci z dvojdvierovej skrine, postele, písacieho stolíka a komody so skrinkou, sporák bielej farby zn. Mora nachádzajúci sa v byte, digestor bielej farby zn. Mora nachádzajúci sa v byte, kávovar De'Longhi,

II/ určil, že žalovanej pripadajú peňažné prostriedky na účte vedenom v Prima Banke Slovensko, a.s. pod číslom: F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX so zostatkom ku dňu 6.4.2017 vo výške 7,30 EUR, na účte vedenom v Prima Banke Slovensko, a.s. pod číslom: F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX so zostatkom ku dňu 6.4.2017 vo výške 10,05 EUR a na účte vedenom v Československej obchodnej banke, a.s. pod číslom: F. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX so zostatkom ku dňu 6.4.2017 vo výške 1.257,83 EUR,

III/ žalovanej uložil povinnosť na úplné finančné vyporiadanie podielu z bezpodielového spoluvlastníctva manželov zaplatiť žalobcovi sumu 37.215,92 EUR, a to do šiestich mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku,

IV/ vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

2. Súd tak rozhodol o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov so žalovanou tak, že z vecí patriacich do BSM sa do výlučného vlastníctva žalobcovi prikáže rozostavaný dom, postavený na parcele č. C-KN 1663/311 o výmere 653 m², parcela zapísaná na LV č. XXXX, Obec Smižany, k.ú. F. a parcela č. C-KN 1663/311 o výmere 653 m², zapísaná na LV č. XXXX, Obec Smižany, k.ú. F.R., žalovanej sa prikáže osobné motorové vozidlo zn. Nissan Note, v súčasnosti bez evidenčného čísla a hnutelné veci tvoriace zariadenie 3-izbového bytu nachádzajúceho sa v F. O. H.. K. M. XXXX/X na 11. poschodí, byt č. 52, zároveň, že žalobca bude povinný za účelom úplného vyrovnania podielov bývalých manželov uhradiť žalovanej sumu 85.000,- EUR, žalovaná bude povinná za účelom úplného vyrovnania podielov bývalých manželov uhradiť žalobcovi sumu 32.000 EUR, a aby súd zaviazal žalovanú povinnosťou uhradiť žalobcovi trovy konania a tiež trovy znaleckého dokazovania.

3. Po vykonanom rozsiahlom dokazovaní vylúčením strán sporu, vylúčením svedkov, ako aj listinnými dôkazmi, vrátane súkromných znaleckých posudkov, a právnom posúdení veci podľa § 143, § 149 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka, § 149 ods. 5 Občianskeho zákonníka v znení zák. č. 379/2008 Z.z. účinného od 1.11.2008, § 879k Občianskeho zákonníka, mal súd za preukázané, že:

3.1. strany sporu uzavreli manželstvo dňa 17.5.2003, ktoré bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 1.3.2017 č.k. 11P/20/2016-109, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 6.4.2017, ktorým dňom zaniklo aj bezpodielové spoluvlastníctvo manželov - strán sporu (ďalej aj „BSM“),

3.2. do BSM patrili veci, ktoré nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva zákonom dovoleným spôsobom, a ktoré existovali ku dňu zániku BSM, a ktoré podľa zhodného prehlásenia strán mali tieto zostatkové hodnoty: osobné motorové vozidlo zn. Nissan Note - VIN SJNF8AE11U2120738, v zostatkovej hodnote 5.000,- EUR, kožená sedacia súprava nachádzajúca sa v obývačke krémovo-bielej farby, pozostávajúca z troch komponentov, a to jedného gauča a dvoch kresiel, v zostatkovej hodnote 1,- EURO, komoda v obývacej izbe tmavohnedej farby z masívnej drevotriesky v zostatkovej hodnote 1,- EURO, konferenčný stolík v obývacej izbe v zostatkovej hodnote 1,- EURO, stolík pod televízor v obývacej izbe v zostatkovej hodnote 1,- EURO, knihovnička v obývacej izbe v zostatkovej hodnote 1,- EURO, príborník dvojdvierový presklený svetlej farby z drevotriesky v obývacej izbe v zostatkovej hodnote 1,- EURO, nábytok v spálni pozostávajúci z manželskej postele s matracmi, 3-dverovej skrine a dvoch nočných stolíkov, to všetku vyrobené z masívu borovice farby „červený smrek“ a z komody, z drevotriesky tmavšej farby v zostatkovej hodnote 1,- EURO, televízor zn. Panasonic čiernej farby v zostatkovej hodnote 1,- EURO, domáce kino zn. Panasonic striebornej farby pozostávajúce z dvoch veľkých reproduktorov a jedného menšieho s prehrávačom na prehrávanie DVD, ako aj CD diskov v zostatkovej hodnote 1,- EURO, horský bicykel zn. Kellys v zostatkovej hodnote 1,- EURO, notebook Lenovo v zostatkovej hodnote 1,- EURO, ktoré hnutelné veci sa nachádzajú u žalovanej, s výnimkou osobného motorového vozidla zn. Nissan Note, notebooku Lenovo a horského bicykla zn. Kellys, ktoré sa nachádzajú u žalobcu.

3.3. Súd zahrnul do BSM aj fotoaparát Pentax Optio 50 L striebornej farby v zostatkovej hodnote 1,- EURO, kameru zn. JVC 30 GB červenej farby v zostatkovej hodnote 1,- EURO, nábytok v detskej izbe svetlý z drevotriesky pozostávajúci z dvojdvierovej skrine, postele, písacieho stolíka a komody so skrinkou v zostatkovej hodnote 1,- EURO, sporák bielej farby zn. Mora nachádzajúci sa v byte v zostatkovej hodnote 1,- EURO a digestor bielej farby zn. Mora nachádzajúci sa v byte v zostatkovej hodnote 1,- EURO a tiež kávovar zn. De'Longhi s tým, že zostatková hodnota týchto hnutelných vecí,

ktorú súd zahrnul do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vrátane osobného motorového vozidla zn. Nissan Note, predstavovala sumu 5.017,- EUR, na ktorej sa strany sporu vzájomne zhodli.

3.4. Súd nezahrnul do BSM osobné motorové vozidlo zn. Opel Corsa, bielej farby, ŠPZ: SN-178CZ, a ani osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia s odôvodnením, že obe tieto vozidlá ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov, t.j. k 6.4.2017, nespĺňali požiadavku, že k ich nadobudnutiu niektorou zo strán sporu došlo počas trvania bezpodielového spoluvlastníctva, pričom súd sa skutočnosťou, že by na ich kúpu boli použité spoločné peňažné prostriedky strán sporu vysporiadal v súvislosti s vypořádávaním aktíva vo výške 38.860,68 EUR, ktoré súd účtoval na ťarchu žalovanej a v súvislosti s vypořádávaním aktíva vo výške 21.444,70 EUR, ktoré súd účtoval na ťarchu žalobcu.

3.5. Do BSM súd zahrnul aj nehnuteľnosti, a to: stavba rodinného domu stojaca na parcele registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape ako parcela č. 1663/311, ako aj samotná táto parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcela č. 1663/311 vo výmere 653 m², druh pozemku: orná pôda, obe tieto nehnuteľnosti nachádzajúce sa v Obci Smižany, katastrálne územie F., to všetko zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom Okresným úradom Spišská Nová Ves, odborom katastrálnym s tým, že v zmysle zhodných tvrdení strán sporu parcela č. 1663/311 má zostatkovú hodnotu ku dňu vypořádania BSM v sume 16.755,98 EUR, a v prípade stavby rodinného domu vzal súd za určujúcu hodnotu 58.366,39 EUR, určenú súkromným znaleckým posudkom č. 11/2018 súdnej znalkyne C.. Y. X. zo dňa 24.5.2018, t.j. celková hodnota určená týmto posudkom v čiastke 74.959,12 EUR, z tohto hodnota pozemku určená týmto posudkom v sume 16.592,73 EUR, vychádzajúc z toho, že súdna znalkyňa brala za určujúci stavebnotechnický stav k dátumu 6.4.2017, t.j. k ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov, avšak s dátumom ohodnotenia k 24.5.2018, naproti tomu znalecký posudok č. 24/2018 súdnej znalkyne C.. M. E. zo dňa 19.10.2018, bral za určujúce zistenia stavebnotechnického stavu uvedenej stavby k dátumu 14.10.2018 s dátumom ohodnotenia taktiež k 14.10.2018, odkazujúc pritom na dosiaľ platnú judikatúru najvyššieho súdu, že pre vypořádanie BSM je rozhodujúca nielen tá skutočnosť, že určitá vec v čase jeho zániku ako spoločná existovala, ale aj to, v akom stave vec bola (stanovisko sp.zn. Cpj 88/71 -, K výkladu ustanovení občianskeho zákoníku o bezpodílovom spoluvlastníctví manželů“ zverejnené pod Č. 42/1972, Zošit č.5, str. 239 - Z rozboru a zhodnocení rozhodovací činnosti soudů v České socialistické republice ve věcech vypořádání bezpodílového spoluvlastníctví manželů a stanoviska občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu ČR k výkladu zákonných ustanovení o bezpodílovém spoluvlastníctví, Cpj 86/71, z 3. 2. 1972).

3.6. Do aktív strán sporu tvoriacich ich bezpodielové spoluvlastníctvo ku dňu jeho zániku súd zahrnul aj zostatky na ich bankových účtoch, konkrétne bankové účty žalovanej vedené v Prima Banke Slovensko, a.s. ako osobný bankový účet číslo: F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX so zostatkom ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu v sume 7,30 EUR a vkladový bankový účet číslo: F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX so zostatkom 10,05 EUR, bankový účet žalovanej vedený v Československej obchodnej banke, a.s. ako účet číslo: F. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX so zostatkom 1.257,83 EUR s tým, že účet žalovanej v Československej obchodnej banke, a.s. číslo: F. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX nebol predmetom vypořádania, lebo ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva už neexistoval, nakoľko bol uzatvorený dňa 24.1.2016 a podľa správy tejto banky na ňom ani neboli vedené peňažné prostriedky a predmetom vypořádania neboli ani bankové účty žalobcu, nakoľko jeho účet vedený v Československej obchodnej banke, číslo: F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX bol založený 31.8.2017, teda po zániku bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu, a druhý, vedený v Slovenskej sporiteľni, a.s. pod číslom: XXXXXXXXXX/XXXX, bol zrušený dňa 16.9.2009 so zostatkom vo výške 756,41 EUR, t.j. v čase zániku bezpodielového spoluvlastníctva už neexistoval, pričom suma 756,41 EUR bola odovzdaná žalovanej a v konečnom dôsledku bola strovená v domácnosti strán sporu, a preto súd uvedenú sumu nepojal do vypořádania bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu.

4. Súd prvej inštancie uzavrel, že ku dňu vypořádania bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán sporu hodnota aktív tvoriacich ich BSM predstavovala sumu 81.251,29 EUR, kedy ich tvorila zostatková hodnota nehnuteľností 75.122,37 EUR (t.j. 16.755,98 EUR za pozemok + 58.366,39 EUR za stavbu rodinného domu), zostatková hodnota hnuiteľných vecí vrátane osobného motorového vozidla zn. Nissan Note vo výške 5.017,- EUR a zostatky na účtoch v celkovej sume 1.275,18 EUR (t.j. 7,30 EUR + 10,05 EUR + 1.257,83 EUR).

5. Následne súd podľa § 150 Občianskeho zákonníka ustálil podiely oboch strán sporu, pričom pre určenie výšky podielov každého z manželov odpočítal všetko to, čo každý z manželov vynaložil zo svojho na spoločný majetok, a pripočítal všetko to, čo zo spoločného majetku sa vynaložilo na výlučný majetok toho-ktorého z manželov, a z takto uskutočneného prepočtu po konštatovaní, že ani jeden z predpokladov pre stanovenie disparity podielov nebol u žiadnej zo strán sporu preukázaný, súd uzavrel, že výsledná hodnota bezpodielového spoluvlastníctva manželov predstavovala čiastku 142.510,55 EUR (t.j. 81.251,29 EUR - 6.638,78 EUR + 4.162,62 EUR + 663,87 Eur + 2.766,16 EUR + 21.444,70 EUR + 38.860,68 EUR) a ustálil, že podiely oboch strán majú byť v zásade rovnaké, v danom prípade v sume 71.255,275 EUR (1 z 142.510,55 EUR).

6. Všetky hnutelné veci nachádzajúce sa u žalovanej súd určil do výlučného vlastníctva žalovanej a do výlučného vlastníctva žalobcu súd určil horský bicykel zn. Kellys, notebook Lenovo a tiež osobné motorové vozidlo zn. Nissan Note - VIN SJNFAAE11U2120738 so zostatkovou hodnotou 5.000,- EUR, pričom v prípade tohto osobného motorového vozidla ani jednej zo strán sporu nezohľadnil nimi uplatňované náklady vo výške cca 500,- EUR, ktoré mala každá z nich naň vynaložiť (žalobca údajne pre jeho uvedenie do pojazdného stavu a žalovaná pre údajne výmeny pneumatík, STK kontrolu a emisnú kontrolu a prehliadku auta s výmenou oleja), dôvodiac, že tieto svoje tvrdenia strany nepreukázali žiadnymi relevantnými dôkazmi. V súlade so zhodným stanoviskom strán sporu potom určil do výlučného vlastníctva žalovanej stavbu rodinného domu stojacu na parcele registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape ako parcela č. 1663/311, ako aj samotnú túto parcelu registra „C“ evidovanú na katastrálnej mape ako parcela č. 1663/311 vo výmere 653 m², druh pozemku: orná pôda. Uviedol, že pokiaľ ide o zostatky na bankových účtoch, tieto prisúdil tej zo strán sporu, ktorej uvedené účty patrili, teda v danom spore žalovanej, ktorej takto prisúdil zostatok na jej účte vedenom v Prima Banke Slovensko, a.s. pod číslom: F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vo výške 7,30 EUR a pod číslom: F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vo výške 10,05 EUR a zostatok na jej účte vedenom v Československej obchodnej banke, a.s., pod číslom: F. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vo výške 1.257,83 EUR.

7. Aplikujúc § 150 Občianskeho zákonníka druhá veta, podľa ktorého každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok, konštatujúc, že po zúčtovaní reálneho majetku vyporiadaním žalobca nadobudol hnutelnosti v hodnote 5.002,- EUR a nenadobudol žiadne pasíva, súd prvej inštancie žalobcovi na jeho reálny podiel započítal sumu 663,87 EUR, ktorá bola použitá na splatenie jeho pôžičky od spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., sumu 4.162,62 EUR, ktorá bola použitá na splatenie jeho pôžičky od spoločnosti Citifinancial, a.s., Bratislava, sumu 2.766,16 EUR ako pomernú časť z aktivačného príspevku žalobcu za rok 2009 dôvodiac, že žalobca pri tejto čiastke nezdokladoval jej požitie a sumu 21.444,70 EUR s odôvodnením, že jej poukázaním na účet tretej osoby vyviedol túto zo spoločného majetku strán sporu a nezdokladoval jej použitie, pričom, že všetky tieto sumy predstavujú prostriedky vynaložené zo spoločného majetku strán sporu na oddelený majetok žalobcu. Usúdil, že pri zohľadnení skutočnosti, že podiel žalobcu z bezpodielového spoluvlastníctva manželov má predstavovať sumu 71.255,275 EUR, žalobcovi do naplnenia tejto uvedenej hodnoty podielu chýbala suma 37.215,915 EUR, ktorú mu musí kompenzovať žalovaná (t.j. 5.002,- EUR + 663,87 Eur + 4.162,62 EUR + 2.766,16 EUR + 21.444,70 EUR - 71.255,275 EUR = mínus 37.215,915 EUR).

8. Z úsudku, že žalovaná po zúčtovaní reálneho majetku vyporiadaním nadobudla nehnuteľnosti v hodnote 74.959,11 EUR, hnutelnosti v hodnote 15,- EUR, nadobudla zostatky na jej bankových účtoch v celkovej výške 1.275,18 EUR, súd prvej inštancie vyvodil, že žalovanej vznikol nárok na vrátenie sumy 6.638,78 EUR, ktorá predstavuje výlučné prostriedky vynaložené žalovanou na spoločný majetok v podobe vnesených peňažných prostriedkov do manželstva vo výške 200.000,- Sk a použitých na nákup pozemku na stavbu domu a na druhej strane jej súd na jej reálny podiel započítal sumu 38.860,68 EUR, ktorú súd považoval u žalovanej za nedostatočne zdokladovanú k tomu, aby sa jednoznačne dalo povedať, ako s ňou bolo naložené k 6.4.2017, a teda v konečnom dôsledku, keďže táto suma predstavuje prostriedky vynaložené zo spoločného majetku strán sporu, na oddelený majetok žalovanej. Usúdil, že pri zohľadnení skutočnosti, že podiel žalovanej z bezpodielového spoluvlastníctva manželov má predstavovať sumu 71.255,275 EUR, tak táto uvedenú hodnotu podielu presiahla o sumu 37.215,915 EUR (t.j. 74.959,11 EUR + 15,- EUR + 1.275,18 EUR - 38.860,68 EUR + 38.860,68 EUR = plus 37.215,915 EUR), a preto na vyrovnanie podielov z bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalovaná má žalobcovi vyplatiť sumu 37.215,915 EUR, a to v súlade s § 232 ods. 3 CSP v lehote do 6 mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku.

9. Výrok o trovách konania odôvodnil prvoinštančný súd aplikáciou § 255 ods. 2 CSP a čiastočným úspechom každej zo strán sporu.

10. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalobca i žalovaná.

11. Žalobca podal odvolanie proti rozsudku z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, namietajúc súčasne, že rozsudok vykazuje znaky arbitrárnosti. Navrhol zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súdu prvej inštancie žalobca vytkol, že v časti priznania finančných prostriedkov žalovanej vo výške 200.000,- Sk, t.j. 6.638,78 EUR, vychádzal len z tvrdenia žalovanej a svedeckej výpovede otca žalovanej p. Š. D.. V tejto časti považuje žalobca rozsudok za arbitrárny a nepreskúmateľný. Podľa názoru žalobcu nebolo možné priznať finančné prostriedky vo výške 6.638,78 EUR žalovanej ako výlučné prostriedky vnesené zo strany žalovanej do spoločného majetku strán sporu. V tejto súvislosti žalobca tvrdil, že svedok p. Š. D. sa pri svojej výpovedi dopustil protiprávneho konania uvedením nepravdivých skutočností, ktoré mali podstatný vplyv na konanie. Uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí vyslovil iba názor, že žalovaná mohla mať na svojich účtoch vedených vo VÚB a.s. finančné prostriedky v uvedenej výške, čo ale podľa názoru žalobcu nie je v konaní doložené, čiže nemožno predmetnú skutočnosť považovať za preukázanú. Podčiarkol, že je pravdou, že žalovaná v čase uzavretia manželstva mala finančné prostriedky vo výške 6.638,78 EUR, ale tie použila na „kúpu“ trojizbového bytu v F. H. K. M. XXXX/X O. XX. poschodí č. 52, čo možno preukázať výpisom z účtu p. N.B., odkiaľ mu boli zaslané finančné prostriedky vo výške 550.000,- Sk, kde „má za to, že ich zaslala žalovaná (resp. svedecká výpoveď p. Chromého)“. Žalobca poukázal na stranu 8 zápisnice z pojednávania z 10.12.2018 a výpoveď žalovanej, že „predmetný byt stál 550.000,- Sk, vyzývala som žalobcu, či by sme nešli na polovicu, ale reakcia bola taká, že nemá ani korunu, je to veľa peňazí a on nič kupovať nebude, preto som to musela riešiť sama, lebo nebolo kde bývať a bolo malé dieťa“ a uviedol, že žalovaná peniaze použila na kúpu členských práv k bytu a vynaložila ich na cudziu nehnuteľnosť, nie do spoločného majetku manželov. Podľa názoru žalobcu súd nemohol aplikovať na ťarchu žalobcu analogický zúčtovací režim podľa § 150 ods. 2 druhá veta Občianskeho zákonníka, a to sumu 21.444,70 EUR, ktorá predstavovala rozdiel medzi celkovým čistým príjmom žalobcu vo výške 22.874,70 EUR, ktorý bol vyplácaný na účet brata žalobcu v Slovenskej sporiteľni a.s. za obdobie od februára 2016 do apríla 2017 a sumou 1.430 EUR, ktorú v uvedenom období žalobca vyplatil podľa rozsudku OS Spišská Nová Ves zo dňa 1.3.2017 č.k. 16P/112/2016- 105 na výživu syna Filipa a úhradu kurzu anglického jazyka v sume 150 EUR. Akcentoval, že žalobcov brat má ústavné právo neumožniť informácie o stave na uvedenom účte a žalobcovi nemožno vytknúť ani to, kde bude zasielať svoj služobný príjem, resp. finančné prostriedky, naviac, ak žalobca bol v tom období na Cypre a nemohol si zriadiť účet v banke v Slovenskej republike a OS Spišská Nová Ves v rozsudku zo dňa 1.3.2017 č.k. 16P/112/2016-105 uznal žalobcovi mesačné výdavky v sume 479,10 EUR „na zachovanie mesačných výdavkov“. Súd prvej inštancie mal podľa názoru žalobcu odrátať mesačné výdavky žalobcu za obdobie od konca marca 2016 do 6.4.2017 o sumu 14 mesiacov x 491,10, t.j. o sumu 6.875,50 EUR, čo „predstavovali nevyhnutné výdavky“. Súdu prvej inštancie žalobca tiež vytkol, že zúčtovací režim podľa § 150 veta druhá Občianskeho zákonníka neaplikoval aj na príjem žalovanej od februára 2016 do apríla 2017. Žalobca ohľadom vyporiadania záväzku voči spoločnosti City financial, a.s. Bratislava súdu prvej inštancie vytkol, že predmetná pôžička nebola vyplácaná z jeho finančných prostriedkov, okrem 12 splátok v období od 12.3.2009 do 12.4.2010, spolu v sume 1.386,90 EUR, ktorú sumu bolo možné podľa žalobcu zarátat ako použitú na oddelený majetok žalobcu, a nie celú sumu 4.162,62 EUR, ako i že súd sa bez ďalšieho stotožnil s tvrdením žalovanej, čo vyvoláva pochybnosť o nestrannosti súdu. Podčiarkol, že dožiadanim súdu na predmetnú spoločnosť „nebola poskytnutá žiadna informácia, ktorá by preukázala to, čo súd poňal do svojho rozsudku“, a pretože sa súd „s touto sumou nevyporiadal“, považuje rozsudok za arbitrárny. Ďalej žalobca v odvolaní súdu prvej inštancie poukazom na bod 228 rozsudku vytkol, že vzal na ťarchu žalovaného pôžičku od spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. za trvania manželstva vo výške 20.000,- Sk, t.j. 663,87 EUR, len na základe vyjadrenia žalovanej zo dňa 26.3.2018, keď uzavrel, že žalobca nezdokladoval, za akým účelom peniaze použil a bola splatená zo spoločného majetku strán sporu, ktorý argument súdu žalobca označil za nedôvodný, ničím nepodložený a nepreskúmateľný. Žalobca tiež namietol, že súd sa nesprávne vysporiadal so skutočnosťami v bodoch 229 až 233 rozsudku, ak sumu 2.766,16 EUR - časť aktivačného príspevku žalobcu, pojal za sumu, ktorá mala byť vyplatená na výlučný majetok žalobcu a následne ju takúto zúčtoval pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu a uložil mu povinnosť nahradiť túto sumu, ktorá sa zo spoločného majetku vynaložila na jeho osobný majetok. Poukázal pritom na Personálny rozkaz č. 3

751 zo dňa 25.8.2008, citoval § 159 ods. 1 až 11 zák. č. 346/2005 Z.z., § 150 Občianskeho zákonníka a zopakoval, že dávka vo forme aktivačného príspevku vyplatená po častiach v rokoch 2009, 2010 a 2011 nemá charakter príjmu, a nemožno ju poňať do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, naopak mala byť vrátená žalobcovi v rámci sumy 3.359,61 EUR, ktorá bola zaslaná na účet žalovanej v Prima banka Slovensko a.s. dňa 9.9.2010 a sumy 3.227,55 EUR zaslaná na účet žalovanej v Prima banka Slovensko a.s. dňa 7.10.2011, od „jednotlivých súm“ je podľa žalobcu potrebné odrátať príjem žalobcu za august 2010 a september 2011 a pokiaľ ide o sumu 2.766,16 EUR, je od nej potrebné „odrátať daňové a odvodové zaťaženie a následne uznať ako nárok žalobcu“. Pretože súd sa s touto skutočnosťou nevyporiadal, považuje žalobca rozsudok za arbitrárny a nepreskúmateľný, a to aj v bodoch 251 až 253 rozsudku, v časti otázky zhodnotenia - investície do družstevného bytu v Smižanoch, Za kaštieľom 1328/6, kde členské práva mali patriť rodičom žalovanej, majú za to, aby „vynaložené zhodnotenie vecí bolo vyplatené žalobcovi v sume 5.000 EUR nájomcami bytu“. Žalobca vytkol súdu aj to, že z bodu 238 rozsudku nie je zjavné, ako dospel k sume 38.860,68 EUR a tvrdil, že súd vzal položky uvedené v bode 243 rozsudku, tieto nesprávne sčítal jednotlivé položky, ktoré žalovaná použila nie na úhradu výstavby, resp. na úhradu bežných výdavkov, akcentujúc, že žalovaná od 1.3.2015 do 6.4.2017 uskutočnila výbery v celkovej hodnote 210.473,- EUR, ktoré presiahli hranicu 100 EUR po odpočítaní inkasa, platieb za telefón, nákupy a teda úhradu bežných potrieb. Súdu žalobca vytkol tiež to, že z odôvodnenia nie je zrejmé, ako sa vysporiadal s hotovostnými výbermi žalovanej dňa 4.1.2016 v sume 25.000,- EUR a dňa 15.1.2016 v sume 12.000,- EUR z účtu žalovanej v Prima banka Slovensko, a.s., ktoré mali byť spotrebované pre jej osobnú potrebu, a súd tieto výbery opomenul a nekvalifikoval ich ako peňažné prostriedky vyvedené žalovanou zo spoločného majetku za trvania manželstva, pričom žalovaná potvrdila, že ich použila na svoje vlastné osobné účely. Žalobca taktiež v odvolaní namietol, že súd v bode 245 rozsudku iba konštatoval, že suma úhrad, resp. výberov žalovanej predstavovala sumu 107.789,16 EUR, podľa bodu 244 je výpočet vo výške 20.339,16 EUR, a teda ide o zjavne nesprávny výpočet, pričom pri výpočte v bode 244 chýbajú podľa žalobcu výbery žalovanej dňa 4.1.2016 v sume 25.000,- EUR a dňa 15.1.2016 v sume 12.000,- EUR. Napokon žalobca podčiarkol, že od decembra 2015 do súčasnosti nemohol užívať a disponovať vecami, ktoré tvoria súčasť BSM, hoci na to vyzýval žalovanú, ako aj súd, kde žiadal „súd, aby svojim rozhodnutím zaviazal žalovanú o sprístupnenie nehnuteľnosti, t.j. rozostavaného rodinného domu“, čo ostalo bez odozvy zo strany súdu a súd túto skutočnosť opomenul v rozsudku odôvodniť.

12. Žalovaná podala odvolanie proti výroku III/ rozsudku, ktorým súd žalovanej uložil povinnosť do šiestich mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku na úplné finančné vyporiadanie podielu z bezpodielového spoluvlastníctva manželov zaplatiť žalobcovi sumu 37.215,92 EUR, a to z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, tvrdiac, že napadnutý výrok III/ rozsudku je vydaný v rozpore so zákonom, Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd, nespravodlivý, nepreskúmateľný, arbitrárny a nepresvedčivý. Navrhla zmeniť rozsudok v jeho napadnutej časti tak, že „na vyporiadanie rovnosti podielov z bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu súd nepriznáva žalobcovi žiadnu sumu“ a vysloviť, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaná citovala znenie čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a tvrdila, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s § 150 Občianskeho zákonníka. Žalovaná vyjadrila nesúhlas s názorom súdu v bode 221 a 222 rozsudku, že suma 6.638,78 EUR bola zahrnutá v sume 6.638,78 EUR, s ktorými vstupovala do manželstva so žalobcom, a v tejto časti označila rozsudok za nepreskúmateľný, majúc pritom za to, že súd mal započítať do vyporiadania BSM aj sumu 663,88 EUR, ktorú jej daroval otec, t.j. výlučné prostriedky vnesené z jej strany boli v čiastke 7.302,66 EUR (6.638,78 EUR +6.638,78 EUR). Súdu prvej inštancie žalovaná vytkla, že započítal na jej reálny podiel sumu 38.860,68 EUR, ktorú považoval súd za nedostatočne zdokladovanú (bod 238, 277 rozsudku), avšak nevzal do úvahy fakt, že žalobca neplatil riadne výživné, iba prispieval minimálnymi sumami 30 EUR, 50 EUR, neskôr 100 EUR, a žalovaná hradila všetky platby ohľadom rodinného domu, platby za bývanie v podnájme, uhradila poplatky súvisiace s domácnosťou, potrebami mal. syna Filipa, hradila poplatky v jeho škole, mimoškolské aktivity a výlety s ním, na čo súd prvej inštancie podľa názoru žalovanej neprihliadol, nezapočítal výdavky na syna I., nezapočítal platby na bývanie, stravu, každoročnú kúpeľnú liečbu so synom, výlety so synom, a súd nemal započítať minulé peňažné prostriedky v sume 38.860,68 EUR na uvedené účely. Podľa názoru žalovanej bola na mieste disparita podielov, a preto je nesprávny záver súdu v bode 262 rozsudku, že podiely oboch strán majú byť rovnaké. Podľa názoru žalovanej mal súd prvej inštancie podľa § 150 Občianskeho zákonníka prihliadnúť aj na potreby mal. syna Filipa, „ktorý vyplatením podielu otcovi bude zasiahnutý, keďže príde o finančné prostriedky, ktoré by inak mohol mať“, ako aj na to, že výlučne sama starala o rodinu a o nadobudnutie a udržanie všetkých spoločných vecí, uhradila dlhy žalobcu, bez žalobcu vybuďovala

rodinný dom, do výstavby ktorého vložila vlastné finančné prostriedky. Žalovaná ďalej tvrdila, že súd jej mal povoliť splátky, o ktoré žiadala v prípade, že by jej bola uložená povinnosť platiť na vyrovnanie podielu z BSM žalobcovi, preto žiadala o povolenie splácať prisúdenú sumu v splátkach po 300 EUR mesačne v súlade s § 232 CSP poukazom na svoj čistý mesačný príjem 1.121,44 EUR a náklady na bývanie a starostlivosť o dieťa, o čom v prílohe odvolania žalovaná predložila potvrdenie o príjme zo dňa 18.11.2019 zamestnávateľa Základná škola sv. Cyrila a Metoda, Markušovská cesta 8, Spišská Nová Ves.

13. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu (č.l. 550 až 554 súdneho spisu) označila odvolanie žalobcu za nedôvodné a zotrúvajúc na podanom odvolaní navrhla zmeniť rozsudok vo výroku III/ a nepriznať žalobcovi na vyrovnanie podielu žiadnu sumu. Podčiarkla, že žalobca oprel svoje odvolanie o nové navrhované dôkazy, ktoré pred súdom prvej inštancie nenavrhol, pričom v odvolaní nepoužil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP a ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, hoci namietal arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku. Žalobkyňa zdôraznila, že súd prvej inštancie správne posúdil finančné prostriedky vo výške 6.638,78 EUR ako vnos po vzniku manželstva (17.5.2003) do BSM, ktoré boli použité na spoločný rodinný dom a naakumulované na účtoch VÚB, a.s., ako to súd správne uviedol v bode 220 rozsudku, členský podiel v družstevnom byte kúpili rodičia žalovanej, čo preukazujú listinné doklady v spise aj výpoveď otca žalovanej dňa 29.1.2019, ako i žalobca, ktorý potvrdil, že žalovaná disponovala takouto sumou, lebo v roku 2003 kúpila cirkevný pozemok v Smižanoch, z kúpy vzišlo a ona následne obdržala peniaze späť a na pojednávaní dňa 10.12.2018 sa žalobca vyjadril, že peniaze žalovaná určite mala, a preto nie je pravdou, že táto skutočnosť je založená na domnienkach súdu a súd správne vyhodnotil dôkazy týkajúce sa žalovanou vloženou predmetnej sumy do BSM, pričom bolo vyvrátené tvrdenie žalobcu o vložení týchto finančných prostriedkov do kúpy bytu, resp. členských práv, ktoré zakúpili rodičia žalovanej zo svojich peňažných prostriedkov, rozsudok ohľadne sumy 6.638,78 EUR nie je vôbec arbitrárny a nepreskúmateľný a súd správne ustálil, že tieto výlučné prostriedky boli vnesené zo strany žalovanej do BSM. Žalovaná poukázala na výpoveď žalobcu na pojednávaní dňa 15.10.2019, že „... suma ku BSM činí po odrátaní týchto nákladov 21.474,- EUR ...,pokiaľ sa týka finančných prostriedkov, ktoré sú predmetom BSM, k tomu uvádzam, že môžu byť súčasťou BSM, tomu sa nebránim“ a akcentovala, že žalobca vedome vyviedol finančné prostriedky a nechal si zasielať finančné prostriedky na účet svojho brata a tým zamedzil súdu na základe jej žiadosti vyžiadať výpisy z daného účtu brata žalobcu, ktorý vo svojej výpovedi nedal súhlas k ich vydaniu a ani napriek opakovanej výzve súdu žalobca svoje výdavky nijako nezdokumentoval, a to ani úhradu sumy 6.875,50 EUR, ktoré podľa tvrdenia žalobcu mal uhradiť na svoje nevyhnutné výdavky, navyiac, ak žalobca na výživu syna platil iba minimum 1.430 EUR (bod 234, 235 rozsudku) a žiadne výdavky žalobca nezdokladoval, nedoložil žiadne doklady o cestovnom, za bývanie, inkaso, o spotrebovaných výdavkoch, preto mu súd správne uznal iba platby za výživné, naopak žalobca sa vyjadril tak, že suma, ktorú zarobil je predmetom BSM a vôbec túto skutočnosť nerozporoval a žalobca nikdy nežiadal, aby súd zistil príjem žalovanej za obdobie od 1.2.2016 do 6.4.2017, pričom zostatok jej príjmov za dané obdobie bol preukázaný zostatkami na účte, čo však neurobil žalobca. Žalovaná zopakovala, že všetky finančné prostriedky týkajúce sa pôžičky od City financial, a.s. Bratislava zo dňa 12.4.2007 boli splatené zo spoločných prostriedkov v čase, keď boli manželia, pričom žalobca sám na pojednávaní dňa 15.10.2019 jasne vypovedal, že peniaze premrhal, čo bola jeho chyba, a že iný príjem okrem služobného platu nemal a žalobca na pojednávaní dňa 29.1.2019 priznal aj pôžičku od spoločnosti Home Credit, pričom v danom čase si žalobca nechal zasielať svoj služobný príjem na svoj účet v Slovenskej sporiteľni, a.s. a na žiadnom súdnom pojednávaní nepoprel, že by peniaze od týchto spoločností nezobral, naopak potvrdil, že peniaze zobral a premrhal. Žalovaná za správny označila názor súdu v bodoch 229 až 233 rozsudku, že aktivačný príspevok žalobcu, ktorý dostal v roku 2008 v čase trvania manželstva, patrí do BSM. K námietke žalobcu ohľadom zhodnotenia družstevného bytu žalovaná zopakovala, že byt užívali bezodplatne, investovali doň bez súhlasu prenajímateľa a žalobca si od bytového družstva nikdy neuplatňoval nárok na vložené investície, ktoré majú viac ako 16 rokov a rodičia žalovanej, ktorí následne byt kúpili, naopak žiadajú vrátiť 39.000 EUR ako odplatu za bývanie v ich byte. Nakoniec žalovaná podčiarkla, že finančné prostriedky 12.000 EUR a 25.000 EUR boli posledné úspory, ktoré so žalobcom mali ku dňu jeho odchodu zo spoločnej domácnosti, na pojednávaní dňa 10.12.2018 a 22.7.2019 podrobne súdu vysvetlila, na aké účely boli tieto použité a spotrebované do rozvodu manželstva.

14. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej toto označil za založené iba na predstavách žalovanej, ako by žalovaná chcela vyporiadať BSM, zotrúvajúc pritom na svojej doterajšej argumentácii v priebehu sporu i v odvolaní proti rozsudku. Najmä podčiarkol, že nemožno akceptovať tvrdenie

žalovanej, že spoločné finančné prostriedky použila na výživu maloletého syna, ktoré nepreukázala. Navrhol, aby odvolací súd zohľadnil novú skutočnosť, a to, že počas manželstva dostal žalobca od rodičov finančné prostriedky, ktoré boli poukázané na meno žalobcu do spoločnosti Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. a po nasporení cieľovej sumy boli „tieto finančné prostriedky poukázané na účet žalovanej v Prima banka Slovensko a.s. ...“. K návrhu žalovanej o úhradu sumy 37.215,95 EUR v prospech žalobcu vo forme splátok vo výške 300 EUR žalobca uviedol, že žalovaná má „obrovské množstvo finančných prostriedkov“, taktiež je „pravou vlastníčkou - nájomcom“ trojizobového bytu v F.R. H.. K. M. XXXX/X, dosahuje príjem cca 1.121 EUR mesačne v čistom, čo je dostatočný príjem na poskytnutie úveru v ktorejkoľvek finančnej inštitúcii v Slovenskej republike.

15. Žalovaná v replike na vyjadrenie žalobcu k jej odvolaniu, zopakujúc svoje tvrdenia v spore a vo svojom odvolaní, uviedla, že žalobca vo svojom vyjadrení uviedol samé nepravdy, navrhol dôkazy, ktoré na pojednávaniach nikdy neuvádzal a na otázku súdu na pojednávaní dňa 15.10.2019 odpovedal, že nemá žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Podčiarkla, že žalobca nedostal žiadne finančné prostriedky od svojich rodičov, ona sama nikdy nemala účet v Prima banka Slovensko, a.s., so žalobcom nikdy nemali našetrenú sumu 210.000 EUR, lebo žalobca, opomenúc finančné presuny z účtu na účet za účelom ich zhodnotenia, iba nesprávne zrátal všetky výbery z účtov, on sám dával svoj služobný plat na jej účet do Prima banky iba od roku 2009 do roku 2015, počas manželstva sa správal nezodpovedne, nestaral sa o syna a neprispieval na chod domácnosti.

16. Žalobca v replike na vyjadrenie žalovanej k odvolaniu žalobcu akcentoval, že na svojom odvolaní a tvrdeniach v celom rozsahu trvá, opätovne spochybňujúc najmä závery súdu v bodoch 236 a 238 rozsudku a namietajúc nesprávnosť skutkových zistení a právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie.

17. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu a žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie je prípustné bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu a žalovanej je neopodstatnené.

18. Rozsudku súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani to, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplynuli, že by súd opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192 a nasl. CSP, alebo že by súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo že by nesprávne vyložil použité zákonné ustanovenia.

19. Súd prvej inštancie vychádzajúc z nespornej skutočnosti, že po zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov - strán sporu dňa 6.4.2017, nedošlo k dohode o vyporiadaní BSM medzi stranami a žalobca podal návrh na jeho vyporiadanie v lehote troch rokov od zániku BSM, uskutočnil vyporiadanie v súlade so záväznými zásadami definovanými v § 150 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

20. So zreteľom na to, že ustanovenie 150 Občianskeho zákonníka je právnou úpravou, ktorého hypotéza ponecháva súdu, aby podľa svojho uváženia v konkrétnej veci túto sám vymedzil, prvoinštančný súd správne vyporiadal BSM jednak zo stránky kvantitatívnej, t.j. usporiadal vlastníctvo k jednotlivým veciam, jednak zo stránky kvantitatívnej, pri ktorej ide o hodnotové podiely sporových strán (bývalých manželov), náležite pritom pri hodnotení súdnej veci najmä zohľadnil, že:

a) podiely bývalých manželov sú v zásade rovnaké,

b) každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho (vylučného majetku) vynaložil na spoločný majetok,

- c) každý z manželov je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku (patriaceho do BSM) vynaložilo na jeho ostatný (jeho výlučný majetok) majetok,
- d) prihladol na potreby maloletých detí (spoločného syna Filipa),
- e) ktorý z manželov a v akej miere sa staral o rodinu,
- f) ako sa každý z manželov zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí,
- g) ako sa ten ktorý z manželov podieľal na starostlivosti o deti,
- h) ako sa ten ktorý z manželov pričínil o obstarávanie spoločnej domácnosti, a to všetko s ohľadom na to, že zo sporu o vyporiadanie BSM nemožno činiť spor, v ktorom by sa súd zaoberal vzájomným vyúčtovaním celého spotrebného spoločenstva manželov, vrátane rozsahu plnenia vyživovacej povinnosti rodičov (bývalých manželov) voči maloletému dieťaťu.

21. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci, než ako rozhodol súd prvej inštancie, ktorý svoje úvahy a skutkové a právne závery odôvodnil dostatočne presvedčivo, zhodnotil všetky dôkazy predložené na podporu tvrdení žalobcu i žalovanej, uviedol, ktoré z nich považoval za preukázané, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a z akých právnych noriem pri rozhodnutí vychádzal, pričom tak žalobcovi ako aj žalovanej vytvoril všetky procesné podmienky, aby v priebehu sporu uplatnili a realizovali svoje procesné práva.

22. Správne, presvedčivé, zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) a preto len na doplnenie správnosti rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu a žalovanej odvolací súd uvádza nasledovné:

23. Žalobca podal odvolanie proti rozsudku z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, namietajúc súčasne, že rozsudok je nepreskúmateľný a vykazuje znaky arbitrárnosti. Žalovaná podala odvolanie proti výroku III/ rozsudku z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) a tiež podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

24. V prvom rade nemožno priznať opodstatnenosť odvolacej námietke žalobcu, že rozsudok je nepreskúmateľný (a v tomto smere tiež žalovanej) a arbitrárny, ktorej dôvodnosť by z podstaty veci bránila prieskumu napadnutého rozsudku z hľadiska ďalších odvolacích námietok žalobcu i žalovanej.

25. Rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

26. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorého judikatúra ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (por. Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

27. Súdna prax sa ustálila aj v závere, že za nepreskúmateľné možno považovať také súdne rozhodnutie, z ktorého výroku nemožno zistiť, ako vlastne súd rozhodol, prípadne ktorého výrok je vnútorne rozporný. Pod tejto pojem ustálená judikatúra súdov zaraďuje i prípad, kedy nemožno rozoznať, čo je výrok a čo odôvodnenie, kto sú strany sporu a kto bol rozhodnutím zviazaný, ako i také rozhodnutie, v ktorom absentujú základné zákonné náležitosti, z ktorých nemožno zistiť, o akej veci bolo rozhodované

alebo ako bolo rozhodnuté, ktorého výrok je v rozpore s odôvodnením, ktoré neobsahuje vôbec právne závery vyplývajúce z rozhodných skutkových okolností alebo ktorého dôvody nie sú vo vzťahu k výroku jednoznačné. Súdna prax je jednotná i v úsudku, že nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov je založená na nedostatku skutkových dôvodov, nie na dielčích nedostatkoch odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Musí sa pritom jednať o vady skutkových zistení, o ktoré súd opiera svoje rozhodovacie dôvody. Za také vady možno považovať prípady, kedy súd oprel rozhodovacie dôvody o skutočnosti v spore nezisťované, prípadne zistené v rozpore so zákonom, prípadne kedy nie je zrejmé, či vôbec nejaké dôkazy boli v konaní vykonané. Nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov je tiež také rozhodnutie, z ktorého odôvodnenia nie je zrejmé, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu strany sporu v žalobe a prečo považuje žalobné námietky sporovej strany za mylné alebo vyvrátené, najmä vtedy, ak ide o právnu argumentáciu, na ktorej je postavený základ žaloby.

28. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok je dostatočne zrozumiteľný a určitý. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej, v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil a vysporiadal sa s každou relevantnou argumentáciou strán sporu, pričom vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia je súd koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú záver judikovaný vo výrokovej časti rozhodnutia. Súd prvej inštancie v rozsudku municiózne uviedol z akých právnych úvah vychádzal, zhodnotiac pritom všetky žalobné námietky a argumentáciu žalobcu i žalovanej v priebehu sporu na súde prvej inštancie. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že žalobca, či žalovaná sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia súdu (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 188/06).

29. Rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

30. Odvolací súd dospel k záveru, že žalovaná uplatnila neopodstatnené odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP, ak pritom v odvolaní iba bez ďalšieho tvrdila, že napadnutý výrok III/ rozsudku je vydaný v rozpore so zákonom, Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd, tvrdiac, že správne mal súd z bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu nepriznať žalobcovi žiadnu sumu vyporiadanie rovnosti podielov. Žalovaná taktiež nenáležite označila v napadnutej časti rozsudok za nespreskúmateľný, ak neuznal ako jej vnos do BSM dar od jej otca vo výške 663,88 EUR, keďže súd prvej inštancie v bode 221 rozsudku adekvátne vysvetlil, prečo nezohľadnil ako výlučný vklad žalovanej do spoločného majetku strán sporu, ňou uvádzaný dar od jej otca vo výške 20.000,- Sk, t.j. 663,88 EUR.

31. Pokiaľ žalovaná (a podľa obsahu odvolania i žalobca) tvrdí, že postupom súdu bolo porušené právo na spravodlivý súdny proces a na súdnu ochranu, odvolací súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach prezentoval svoj názor, že právo na súdnu ochranu nie je právom strany na úspech v súdnom konaní, lebo obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť (por. m.m. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 88/01, sp. zn. II. ÚS 811/00). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola sporová strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

32. Žalobca vo svojom odvolaní hodnotenie vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie spochybňuje a predkladá vlastné hodnotenie ním predložených, ako i ostatných dôkazov vykonaných v konaní na súde prvej inštancie. Následne vo svojom odvolaní tvrdí, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných

dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko dôkazy hodnotil nesprávne, ak v časti priznania finančných prostriedkov žalovanej vo výške 200.000,- Sk, t.j. 6.638,78 EUR, vychádzal len z tvrdenia žalovanej a svedeckej výpovede otca žalovanej p. Š. D.. Táto odvolacia námietka žalobcu nenapĺňuje odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, nakoľko sa iba obmedzuje na všeobecný nesúhlas s hodnotením dokazovania súdom odkazom na stranu 8 zápisnice z pojednávania z 10.12.2018 a na tvrdenie, že svedok p. Š. D. sa podľa názoru žalobcu pri svojej výpovedi dopustil protiprávneho konania uvedením nepravdivých skutočností, ktoré mali podstatný vplyv na konanie, ako i že súd nemohol mať za preukázanú existenciu finančných prostriedkov na účtoch žalovanej vedených vo VÚB a.s., že žalovaná v čase uzavretia manželstva mala finančné prostriedky vo výške 6.638,78 EUR, ale tie použila na „kúpu“ trojizbového bytu v F. H.. K. M. XXXX/X na 11. poschodí č. 52, čo možno preukázať výpisom z účtu p. N., odkiaľ mu boli zaslané finančné prostriedky vo výške 550.000,- Sk, kde „má za to, že ich zaslala žalovaná (resp. svedecká výpoveď p. N.É.)“ a že žalovaná peniaze použila na kúpu členských práv k bytu a vynaložila ich na cudziu nehnuteľnosť, nie do spoločného majetku manželov. Z rovnakých dôvodov na vecnej správnosti napadnutého rozsudku nemôže nič zmeniť ani odvolacia námietka žalobcu založená na tvrdení, že súd mal „odrátať mesačné výdavky žalobcu za obdobie od konca marca 2016 do 6.4.2017 o sumu 14 mesiacov x 491,10, t.j. o sumu 6.875,50 EUR, čo „predstavovali nevyhnutné výdavky“, a ani odvolacia námietka žalovanej že súd „nevzal do úvahy fakt, že žalobca neplatil riadne výživné, iba prispieval minimálnymi sumami 30 EUR, 50 EUR, neskôr 100 EUR, že žalovaná hradila všetky platby ohľadom rodinného domu, platby za bývanie v podnájme, uhrádzala poplatky súvisiace s domácnosťou, potrebami mal. syna Filipa, hradila poplatky v jeho škole, mimoškolské aktivity a výlety s ním“. Z dôvodov rozsudku totiž jednoznačne plynie, že súd pri svojom rozhodovaní o vyporiadaní BSM adekvátne zohľadnil aj to, ako sa ten ktorý z manželov podieľal na starostlivosti o dieťa (spoločného syna Filipa) a o rodinu, rešpektujúc, že v spore o vyporiadanie BSM sa nemožno zaoberať vzájomným vyúčtovaním celého spotrebného spoločenstva manželov, vrátane rozsahu plnenia vyživovacej povinnosti rodičov (bývalých manželov) voči maloletému dieťaťu.

33. Odvolací súd na tomto mieste pre úplnosť pripomína, že podstatou zistenia skutkového stavu veci je úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú pravdivé, t.j. ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými vykonaním jednotlivých dôkazov. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobil o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov môže urobiť len súd, ktorý ich vykonal. Zákon pritom nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové a jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných z vykonaných dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti stranami sporu tvrdené má za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu, a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti, či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane a jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Výsledkom celkového hodnotenia je potom úsudok súdu o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý sa stal podkladom pre záver o tom, či a do akej miery strana sporu splnila svoju povinnosť preukázať svoje skutkové tvrdenia. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť, ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre tú sporovú stranu, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov pritom vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal.

34. Podľa názoru odvolacieho súdu ani v tomto smere súdu prvej inštancie nemožno vyčítať žiadne pochybenie, napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplývajú alebo že by súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo. Nemožno preto priznať relevanciu polemike žalobcu v odvolaní a ani polemike žalovanej v jej odvolaní, že súd mal uveriť dôkazom a tvrdeniam, ktoré predložil žalobca (či naopak žalovaná), a to ani ohľadom otázky vyporiadania vnosu výlučného majetku jedného z manželov do spoločného majetku a naopak.

35. Vyporiadanie investície (vnosu) z výlučného majetku do majetku spoločného totiž predpokladá vo všeobecnej rovine tvrdenie, že výlučné finančné prostriedky (či majetok) jedného z manželov boli

použitie v prospech zákonného majetkového spoločenstva manželov (BSM) a súčasne požiadavku investujúceho manžela, aby mu bolo uhradené, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok v konaní o vyporiadanie BSM. Zhodné závery sa v opačnej podobe uplatnia aj pre vyporiadanie vnosu zo spoločného majetku do majetku výlučného.

36. Súd prvej inštancie v danom prípade uvedenú otázku náležite posúdil, a to za použitia správneho právneho predpisu, ktorý vyložil správne a na daný skutkový stav ho i náležite a v súlade s ustálenou súdnou praxou aplikoval, adekvátne pritom (v bode 220, 222 rozsudku) vychádzajúc zo zistenia, že ku dňu uzatvorenia manželstva, t.j. k 17.5.2003, žalovaná mala čiastku 200.000,- Sk, čo žalobca nerozporoval, a že členské práva k uvedenému družstevnému bytu zakupoval otec žalovanej spoločne so svojou manželkou - matkou žalovanej, za vlastné peňažné prostriedky, čo mal súd za preukázané výpoveďou otca žalovanej ako i Dodatkom k dohode o prevode členských práv a zostatkovej hodnoty bytu zo dňa 5.11.2003, podľa ktorého sa vyplácala suma 550.000,- Sk. V tomto smere je odvolacia námietka žalobcu neopodstatnená, rovnako ako všeobecná odvolacia námietka žalobcu, že súd mal zúčtovací režim podľa § 150 veta druhá Občianskeho zákonníka aplikovať aj na príjem žalovanej od februára 2016 do apríla 2017, a naopak, že súd nemohol aplikovať na ťarchu žalobcu analogický zúčtovací režim podľa § 150 ods. 2 druhá veta Občianskeho zákonníka, a to sumu 21.444,70 EUR, ktorá predstavovala rozdiel medzi celkovým čistým príjmom žalobcu vo výške 22.874,70 EUR, ktorý bol vyplácaný na účet brata žalobcu v Slovenskej sporiteľni a.s. za obdobie od februára 2016 do apríla 2017 a sumou 1.430 EUR, ktorú v uvedenom období žalobca vyplatil podľa rozsudku OS Spišská Nová Ves zo dňa 1.3.2017 č.k. 16P/112/2016- 105 na výživu syna Filipa a úhradu kurzu anglického jazyka v sume 150 EUR z dôvodu, že žalobcovi nemožno vytknúť, kde bude zasielať svoj služobný príjem, resp. finančné prostriedky, navyše, ak žalobca bol v tom období na Cypre a nemohol si zriadiť účet v banke v Slovenskej republike, OS Spišská Nová Ves v rozsudku zo dňa 1.3.2017 č.k. 16P/112/2016-105 uznal žalobcovi mesačné výdavky v sume 479,10 EUR „na zachovanie mesačných výdavkov“ a žalobcov brat má ústavné právo neumožniť informácie o stave na uvedenom účte.

37. Ako neopodstatnenú odvolaciu súd vyhodnotil i odvolaciu námietku žalovanej založenú bez ďalšieho iba na tvrdení, že výlučné prostriedky vnesené z jej strany mali byť v čiastke 7.302,66 EUR (6.638,78 EUR +6.638,78 EUR), a že súd „nemal započítavať minulé peňažné prostriedky v sume 38.860,68 EUR na uvedené účely“, lebo žiadnu bližšiu konkretizáciu žalovaná vo svojom odvolaní (a ani v priebehu sporu) nepredložila. Žalovaná pritom nenáležite označila v tejto časti rozsudok za nespreskúmateľný, keďže súd prvej inštancie v bode 221 adekvátne vysvetlil, prečo nezohľadnil ako výlučný vklad žalovanej do spoločného majetku strán sporu, ňou uvádzaný dar od jej otca vo výške 20.000,- Sk, t.j. 663,88 EUR a prečo započítava peňažné prostriedky v sume 38.860,68 EUR a akým spôsobom dospel k uvedenej sume precízne odôvodnil v bodoch 238 až 250 rozsudku. Žalobca preto vo svojom odvolaní nedôvodne namieta, že z bodu 238 rozsudku nie je zjavné, ako dospel k sume 38.860,68 EUR.

38. Vecnú správnosť napadnutého rozsudku nie je spôsobilá spochybniť ani odvolacia námietka žalobcu založená na tvrdení, že z rozsudku nie je zrejmé, ako sa vysporiadal s hotovostnými výbermi žalovanej dňa 4.1.2016 v sume 25.000,- EUR a dňa 15.1.2016 v sume 12.000,- EUR z účtu žalovanej v Prima banka Slovensko, a.s., ktoré mali byť spotrebované pre jej osobnú potrebu, že súd tieto výbery opomenul a nekvalifikoval ich ako peňažné prostriedky vyvedené žalovanou zo spoločného majetku za trvania manželstva, pričom žalovaná potvrdila, že ich použila na svoje vlastné osobné účely.

39. Posúdenie, či sa jedná o samostatnú položku BSM na vyporiadanie, alebo sa jedná o súčasť vlastníctva len jedného z manželov, kedy sa uplatní vyporiadanie vo forme zohľadnenia vnosu z výlučného majetku vynaloženého na bezpodielové spoluvlastníctvo manželov doposiaľ nezaniknuté, je už posúdením právnym. To isté platí i pre prípadné nároky na vyporiadanie vnosu, učeného z majetku v BSM na majetok výlučný.

40. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne učinil predmetom vyporiadania tie veci, hodnoty a investície (vnosy) tvoriace súčasť bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré označili strany sporu.

41. Rešpektujúc viazanosť odvolacieho súdu žalobcom a žalovanou uplatnenými odvolacími dôvodmi, vrátane ich obsahového vymedzenia, súc limitovaný právnymi otázkami, ktoré odvolatelia vo svojich odvolaniach označili, resp. spochybnili, odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi a ani žalovanej sa

nepodarilo spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku ani námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci za stavu, ak:

- žalovaná na pojednávaní dňa 10.12.2018 a 22.7.2019 vysvetlila, na aké účely boli použité finančné prostriedky 12.000 EUR a 25.000 EUR a spotrebované do rozvodu a žalobca vo svojom odvolaní netvrdil, že by uplatnil pred súdom prvej inštancie požiadavku na vyporiadanie sumy 25.000,- EUR a sumy 12.000,- EUR, t.j. požiadavku, že žalovaná je povinná žalobcovi tieto sumy nahradiť, ako sumy, ktoré sa zo spoločného majetku (patriaceho do BSM) vynaložili na jej ostatný (výlučný majetok žalovanej) majetok, pretože v tomto smere vo svojom odvolaní jedine uviedol, že žalovaná potvrdila, že ich použila na svoje vlastné osobné účely a súd sa s označenými výbermi žalovanej z jej účtu v banke v rozsudku nevysporiadal, a ak

- žalobca v odvolaní iba uviedol, že pôžička voči spoločnosti City financial, a.s. Bratislava „nebola vyplácaná z jeho finančných prostriedkov, okrem 12 splátok v období od 12.3.2009 do 12.4.2010, spolu v sume 1.386,90 EUR, ktorú sumu bolo možné podľa žalobcu zarátať ako použitú na oddelený majetok žalobcu, a nie celú sumu 4.162,62 EUR“.

42. Žalobca súdu prvej inštancie neopodstatnene vytkol i to, že v bode 228 rozsudku vzal na ľarchu žalovaného pôžičku od spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. za trvania manželstva vo výške 20.000,- Sk, t.j. 663,87 EUR (okrem 12 splátok v období od 12.3.2009 do 12.4.2010, spolu v sume 1.386,90 EUR, ktorú sumu bolo možné podľa žalobcu zarátať ako použitú na oddelený majetok žalobcu), vychádzajúc pritom z úsudku, že žalobca nezdokladoval, za akým účelom peniaze použil. V tomto smere záver o neunesení dôkazného bremena žalobcom dovodil súd prvej inštancie v súlade s ustálenou judikatúrou súdov, podľa ktorej dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu, za to, že v spore neboli preukázané jeho tvrdenia a z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. V zásade platí, že dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje tú stranu sporu, ktorá tieto skutočnosti tvrdí a vyvodzuje z nich pre seba priaznivé právne dôsledky.

43. V sporovom konaní totiž stoja strany proti sebe a majú opačný záujem na výsledku sporu, a tak povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť zaťažuje každú zo sporových strán v odlišnom smere. Každá zo strán musí teda v závislosti na hypotéze právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer sporových strán, tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy na základe ktorých bude môcť súd rozhodnúť v jej prospech (bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno). Strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojho tvrdenia nesie tak prípadné nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, avšak hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyznelo v záver, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zmyslom dôkazného bremena je totižto umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, kedy určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola buď pre nečinnosť strany sporu, v dôsledku nesplnenia povinnosti uloženej strane sporu ustanovením § 132 ods. 1 CSP alebo vôbec (objektívne vzaté), nemohla byť preukázaná, teda ak výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Rovnako v týchto prípadoch (v tzv. dôkaznej núdzi) musí súd rozhodnúť v neprospech tej strany sporu, v ktorej záujme bolo preukázať tvrdenú skutočnosť.

44. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní správne vychádzal z premisy, že príjmy, ktoré tvorili zdroje bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu, sa dostali do ich BSM ich skutočnou výplatom a žalobca neopodstatnene vo svojom odvolaní polemizuje so správnymi a riadne odôvodnenými závermi súdu v bodoch 229 až 233 rozsudku, nenáležite pritom namietajúc, že súd nesprávne sumu 2.766,16 EUR - časť aktivačného príspevku žalobcu, pojal za sumu, ktorá mala byť vyplatená na výlučný majetok žalobcu a následne ju takúto zúčtoval pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu a uložil mu povinnosť nahradiť túto sumu, ktorá sa zo spoločného majetku vynaložila na jeho osobný majetok, a to za stavu, ak žalobca nepochybne túto čiastku bez súhlasu žalovanej za trvania manželstva spotreboval a nepreukázal, na čo ju použil. Ak súd dospel k záveru, že sa nejednalo o výlučné prostriedky žalobcu, potom pri absencii tvrdenia, že by mohlo ísť o prostriedky náležiacie do vlastníctva tretej osoby, učinil jediný možný záver, že sa jednalo o prostriedky tvoriace súčasť BSM.

45. Žalobca vo svojom odvolaní nedôvodne namietol, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku zhodnotenia - investície do družstevného bytu v Smižanoch, Za kaštieľom 1328/6, kde členské práva

mali patriť rodičom žalovanej, majú pritom za to, aby „vynaložené zhodnotenie veci bolo vyplatené žalobcovi v sume 5.000 EUR nájomcami bytu“. Prvoinštančný súd správne rozhodol, ak vykonané investície do družstevného bytu neprihliadol a do vyporiadania BSM nepojal, správne pritom vychádzajúc najmä z úsudku, že sa jednalo o investície do veci patriacej tretej osobe, čo v bodoch 251 až 253 rozsudku i náležite odôvodnil.

46. V skutkových okolnostiach súdnej veci opodstatnenosť nemožno priznať ani námietke žalobcu založenej iba na všeobecnom tvrdení, že súd nesprávne sčítal jednotlivé položky, ktoré žalovaná podľa názoru žalobcu použila nie na úhradu výstavby, resp. na úhradu bežných výdavkov a pri výpočte v bode 244 nezahrnul výbery žalovanej dňa 4.1.2016 v sume 25.000,- EUR a dňa 15.1.2016 v sume 12.000,- EUR, akcentujúc, že žalovaná od 1.3.2015 do 6.4.2017 uskutočnila výbery v celkovej hodnote 210.473,- EUR, ktoré „presiahli hranicu 100 EUR po odpočítaní inkasa, platieb za telefón, nákupy, a teda úhradu bežných potrieb“, a napokon ani námietke žalobcu, že od decembra 2015 do súčasnosti žalobca nemohol užívať a disponovať vecami, ktoré tvoria súčasť BSM, hoci na to vyzýval žalovanú, ako aj súd, kde žiadal „súd, aby svojim rozhodnutím zaviazal žalovanú o sprístupnenie nehnuteľnosti, t.j. rozostavaného rodinného domu“, čo ostalo bez odozvy zo strany súdu a súd túto skutočnosť opomenul v rozsudku odôvodniť, nakoľko jednak žalobca v odvolaní tvrdený procesný úkon nekonkretizoval a uvedené nemožno vyvodiť ani zo zápisnice o pojednávaní dňa 15.10.2019 a záverečného prednesu žalobcu.

47. Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní namietol, že súd sa bez ďalšieho stotožnil s tvrdením žalovanej, čo „vyvoláva pochybnosť o nestrannosti súdu“, t.j. uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP, odvolací súd posudzoval opodstatnenosť tohto žalobcom uplatneného odvolacieho dôvodu z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Vychádzal pritom z ustanovenia § 49 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

48. Účelom ustanovenia § 49 ods. 1 CSP je prispieť k nestrannému prejednaní sporu, k nezaujatému prístupu k stranám alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska uvedeného ustanovenia je právne významný vzťah sudcu, a to buď: 1/ k sporu, v rámci ktorého by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia sporu a rozhodnutia v spore (o vzťah tejto povahy ide napr. vtedy, keď sudca je stranou sporu, keď má osobný záujem na určitom výsledku sporu, ale tiež vtedy, keď sudca verejne, napr. prostredníctvom médií alebo iným spôsobom vyjadril právny názor na spor, ktorý je objektívne spôsobilý ohroziť jeho nestrannosť, alebo keď získal informácie o spore inak, než dokazovaním na pojednávaní a vnímaním všetkého, čo vyšlo počas procesu najavo, teda získal o spore poznatky neprocesným spôsobom, napr. bol s vecou oboznámený niektorou zo strán sporu ešte pred začatím civilného procesu, alebo bol svedkom skutočnosti, ktorá sa vo veci stala predmetom dokazovania), 2/ k stranám sporu, ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim (o takýto vzťah ide v prípade vzťahu sudcu charakteru rodičovského, manželského, súrodeneckého alebo iného blízkeho rodinného vzťahu alebo relevantného osobného vzťahu), 3/ k zástupcom strán sporu, ktorý by bol založený na pomere vykazujúcom znaky vzťahu uvedeného pod bodom 2.

49. Rozhodujúce pritom nie je subjektívne stanovisko sporovej strany (žalobcu), ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu.

50. V danom spore existencia niektorej z okolností relevantných z vyššie uvedených hľadísk nebola zistená. Pokiaľ žalobca za dôvod zaujatosti súdu označuje skutočnosť, že súd sa bez ďalšieho stotožnil s tvrdením žalovanej, ide o okolnosť, ktorá spočíva v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti. Okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti dôvodom na vylúčenie sudcu ale nie sú (§ 49 ods. 3 CSP) a z obsahu spisu odvolací súd žiaden vzťah vec prejednávajúceho sudcu ku ktorejkoľvek strane, ktorý by bol právne významný z hľadiska § 49 ods. 1 CSP, nezistil.

51. Z dôvodov preskúmaného rozsudku plynie, že súd prvej inštancie nezistil dôvod pre odchýlenie od rovnosti podielov, čo náležite odôvodnil v bodoch 256 až 262 rozsudku, na ktoré odvolací súd v celom rozsahu poukazuje. Žalovaná správnosť tohto záveru súdu spochybňuje neopodstatnene, naviac, ak v

tomto smere vo svojom odvolaní jedine tvrdila, že súd prvej inštancie mal prihliadnúť aj na potreby mal. syna Filipa, „ktorý vyplatením podielu otcovi bude zasiahnutý, keďže príde o finančné prostriedky, ktoré by inak mohol mať“, ako aj na to, že sa výlučne sama starala o rodinu a o nadobudnutie a udržanie všetkých spoločných vecí, uhradila dlhy žalobcu, bez žalobcu vybudovala rodinný dom, do výstavby ktorého vložila vlastné finančné prostriedky.

52. Odvolací súd dospel k záveru, že súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, ak v súlade s § 232 ods. 3 CSP na splnenie súdom uloženej povinnosti určil žalovanej lehotu šiestich mesiacov od právoplatnosti rozsudku a nevyhovet žiadosti žalovanej prednesenej na pojednávaní dňa 15.10.2019 splatiť žalobcovi súdom určenú sumu v mesačných splátkach od 50 EUR maximálne do 100 EUR mesačne, tvrdiac súčasne, že je potrebné určiť „disparitu“, a to s odôvodnením, že ide o dobu primeranú na zadováženie finančných prostriedkov a so zreteľom i na to, že vyporiadaním žalovaná nadobudla do svojho výlučného vlastníctva (o.i) nehnuteľnosti v hodnote 74.959,11 EUR.

53. Poukazom na uvedené je nutné učiniť záver, že prejednávacom spore neboli preukázané žiadne zo žalobcom a žalovanou tvrdených pochybení, ktorým sa uplatnenými odvolacími námietkami spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku nepodarilo. Preto odvolací súd rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, vrátane vecne správneho výroku o trovách konania.

54. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania sa zakladá na § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca a ani žalovaná neboli v odvolacom konaní úspešní, a tak im náhrada trov odvolacieho konania nepatrí, preto odvolací súd stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

55. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).